

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; Ds. M. C. Tanis, Barendrecht; J. van Heteren, Slidrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13,
Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementsprijs f 6,— per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar. Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

EEN ZAAK DIE HAAST HEEFT

Haast U, o God! om mij te verlossen.

Ps. 70 : 2a

Hier ontmoeten wij een bidder, wiens zaak geen uitstel meer kan lijden.

Het is David. Blijkens de inhoud van deze Psalm dreigt hij onder de verdrukking van zijn vervolgers te bezwijken.

Zijn toestand is als onhoudbaar geworden. Daarom roept hij in die nood tot zijn God. „Haast U, o God!” Hij gebruikt hier de naam Elohim. De betekenis van deze naam van God wijst op toevluchtnemen in nood.

Ook het feit, dat David hier bijna hetzelfde bidt als in Ps. 40, maar dan zelfs nog korter (hij laat verschillende uitdrukkingen weg, zoals: „Het behage U, Heere! mij te verlossen”) wijst op Davids nood. De woorden „De Heere denkt aan mij” in Ps. 40, verwisselt hij met: „O God, haast U tot mijn hulp”.

Als gevolg van zijn verdrukking roept David: „Ik ben ellendig en nooddruftig”. Opmerkelijk is ook hier weer, dat David zich vergelijkt met de armen des lands, met de be-roofden, met de vreemdelingen, die als recht-lozen onder het volk verkeerden!

Moet dit alles nu David gelden? David, de man naar Gods hart? Ja! Maar het allerergste is echter, dat Gods eer hiermede gemoeid is! Want wat zal er nu van de belofte terecht-komen?

Zouden Zijn beloftenissen
Verder haar vervulling missen,
Vruchtloos worden afgewacht
Van geslacht tot geslacht?

Dit alles bracht David tot de bede: „Haast U, o God! om mij te verlossen!”

Zulk een bede is ook Gods kind niet vreemd. Vele zijn de bestrijders. De schuld benauwt,

de wet dreigt. Uit vroegere vertroosting en geen steun meer te hebben, dat wordt bang. En daarbij de vrees een heilig en rechtvaardig God te moeten ontmoeten en geen Borg te hebben voor het zielsbesef!

Wanneer dan de nood nood wordt, is het de uitroep van de ziel: „Haast U, o God! om mij te verlossen”.

We leven in een „haastige” tijd! We hebben het allemaal ontzettend druk. Maar, hoe staat het met de belangen van onze ziel? We zijn misschien enkele dagen of weken met vakantie geweest. Maar..... hebben we er bij stilgestaan, dat we te allen tijde bereid moeten zijn voor de eeuwigheid?

Hoevelen zijn er al weer opgeroepen om voor God te verschijnen en rekenschap af te leggen? We denken daarbij aan de vele ongevallen, welke de dood ten gevolge hebben gehad. Ja, de dood wenkt ieder uur!

Daarom, hebben we „haast” gemaakt met het éne nodige?

Nóg is het de welaangename tijd, de dag der zaligheid! „Zoekt de Heere terwijl Hij te vinden is, roept Hem aan, terwijl Hij nabij is!”

Is het al eens „nood der ziel” bij u geworden? Te menen een verlost, een kind van God te zijn, maar nooit eens uit de zielenood te hebben geroepen tot God, is zo zelfmis-leidend!

Maar ook anderzijds zal het voor allen, die in der waarheid zich als een nooddruftige, als een rechteloze, als een schuldige voor God leren kennen, gelden: „Deze ellendige riep, en de Heere hoorde, en Hij verlost hem uit al zijn benauwdheden!”

U.

v.L.

VAN DE ADMINISTRATIE

Allereerst willen wij een vraag beantwoorden van één onzer abonnees te H. aangaande de betaling van de preken-serie van Recht en Genade. De abonnementsprijs bedraagt f 7,50 per jaar en moet betaald worden op giro 147759 N.V. De Banier, Industrieweg 30, Postbus 42, Vianen. Deze mededeling geldt dan tevens hen, die het abonnementsgeld van de preken-serie van Recht en Genade gestort hebben op het giro-nummer van Bewaar het Pand, wat extra werk meebracht.

Aankankelijk hadden wij gemeend voor ditmaal een klein bedrag aan giften te moeten vermelden, doch onverwachts werden wij weer verrast met de mededeling van een oude vriend en abonnee te R., dat hij f 100,- had overgemaakt voor ons blad, zodat wij tezamen mogen verantwoorden f 154,-. Wie verrast ons een volgende maal? Elke gift is welkom en goed besteed. Wij blijven ons blad Bewaar het Pand in aller belangstelling en medewerking tot uitbreiding van het abonneesgetal van harte aanbevelen. Het doet ons goed steeds uit de verschillende reacties te vernemen dat 's Heeren zegen mag rusten op de uitgave van ons blad. Ons giro-nummer is 704350 t.n.v. Adm. Bewaar het Pand, Van Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn.

v.d.L.

mocht. Want ik zag nu in, dat er in onze stad geen woning meer was die niet met ondergang werd bedreigd. Toch ben ik met een bezwaard hart weggegaan. Niet omdat ik onwillig was om te gaan, maar omdat zovelen van mijn betrekkingen achterbleven. En ik ben gekomen met al de begeerten van mijn hart. En ik zal, als ik mag, met Christinne gaan tot haar echtgenoot en zijn Koning”.

Uitlegger is door die eenvoudige mededelingen van Barmhartigheid verblijd, want zij heeft de stem der Waarheid, en dat tot roem van Gods genade, gehoor verleend. Zij is door de dierbare werkingen van de Heilige Geest de lok-stem van het Evangelie gehoorzaam geworden. Bemoedigend sprak hij nu tot haar: „Gij zijt gelijk aan Ruth, die uit liefde tot Naomi en tot de Heere haar God, haar vader en moeder en het land van haar geboorte verliet, om uit te gaan naar een volk dat zij tevoren niet kende. De Heere zegene uw arbeid en de God van Israël, onder Wiens vleugelen gij met vertrouwen de toevlucht genomen hebt, zij uw overvloedig loon!”

Nu was de avondmaaltijd afgelopen en men maakte toebereidselen om zich ter ruste te be-given. De vrouwen kregen elk een afzonderlijke slaapplek, en de knapen kregen samen één kamer. Toen Barmhartigheid zich te bed had begeven, kon zij van blijdschap niet slapen omdat haar twijfel, van tenslotte be-drogen te zullen uitkomen, meer dan ooit van haar was weggenomen. Zij dankte en loofde God, Die alles zo wel had gemaakt.

Zie, de Heere breekt de banden, Hij scheldt de vijand en brengt het bedroefde hart tot vreugde in Hem. O, dat blij, dat innig en zalig blij zijn in de Heere. En bij het smaken van het genot van de zaligheid geeft de Heilige Geest ook nog klaarheid in de vastigheid van de grond der zaligheid.

Met het opgaan van de zon verlieten zij hun legersteden en maakten zich gereed om te ver-trekken. Uitlegger verzocht hun echter nog een wijle te toeven, want zeide hij: „Gij moet naar de regel van dit huis van hier gaan”. Toen riep hij het dienstmeisje, dat hun het eerst de deur had geopend en zeide: „Breng onze gasten in de tuin naar de badkamer, opdat zij

De Christinnereis is voor jong en oud 16.

Met de vraag: „Wat heeft u dan bewogen, lief kind, om deze weg in te slaan?” wist Uitlegger deze jonge dochter, Barmhartigheid ge-naamd, met meer klaarheid aan de praat te krijgen vanuit hetgeen haar bewogen had de Heere te zoeken door de stad van haar ge-boorte te verlaten.

„Wel, toen mijn vriendin zich gereed maakte om de stad te verlaten, ging ik met een andere kennis uit de buurt haar bezoeken. Wij klopten aan haar deur en traden binnen. Toen wij haar zo bezig zagen, vroegen wij, wat dat moest betekenen? En nu deelde zij ons mede, dat zij geroepen was om haar echtgenoot te volgen en dat zij hem gezien had in een

droom, en hoe hij woonde in een heerlijk oord, temidden van zalige geesten, een kroon op het hoofd dragende. Ook had zij in de droom aanschouwd hoe hij de lof des Heeren verkondigde op de harp, hoe hij gespijsd werd aan des Konings tafel en die Koning eeuwig lof en eer mocht toebrengen.

Toen ik haar dit alles hoorde verhalen, was mijn hart brandende in mij, en ik overlegde bij mijzelf: Indien dit alles waarheid is, dan wil ik ook mijn vader en moeder en mijn geboorteland verlaten, en, indien zij het mij toestaat, met Christinne optrekken.

Dus ondervraagde ik haar verder naar de waarheid van deze dingen en of ik met haar gaan

gereinigd worden van het stof, dat hen van de weg aankleeft".

Daarop bracht Onschuld hen naar de hof en onderrichtte de vrouwen hoe zij zich moesten baden en reinigen om de reis zó voort te zetten als de heer des huizes dit verlangde. Toen gingen zij binnen en wasten zich, zij en de jongens; zij kwamen uit het bad, niet slechts rein en fris en helder, maar ook geheel verkwikt en versterkt in hun leden.

Toen zij weer in huis kwamen en Uitlegger hen aanschouwde, gaf hij zijn tevredenheid te kennen, en zeide tot hen: „Helder als het maanlicht!" Van de bruid wordt gezegd: „Schoon gelijk de maan". Een schoonheid, die zij had vanuit de gerechtigheid van haar Bruidegom. En vanuit die borggerechtigheid worden de pelgrims nu met klaarheid onderwezen.

Toen vroeg Uitlegger om het zegel waarmee allen, die gereinigd waren, verzegeld werden. Het zegel werd dus gebracht en nu zette hij zijn merkteken op hun voorhoofden, opdat zij herkend zouden worden in de plaatsen, die zij moesten doortrekken. Dit zegel was geheel overeenkomstig het Pascha, dat de kinderen Israëls moesten eten toen zij uit Egypte togen. „En het zal u zijn, sprak de Heere, tot een teken op uw hand en tot een gedachtenis tussen uw ogen, opdat de wet des Heeren in uw mond zij, en dat u de Heere door een sterke hand uit Egypte uitgevoerd heeft". Het verhoogde zeer hun schoonheid, want het was een sieraad op hun aangezichten. Ook verhoogde het hun ernst en maakte hun voorkomen meer gelijk aan dat der engelen.

Daarop zeide Uitlegger tot het dienstmeisje dat voor deze vrouwen moest zorgen: „Ga nu uit de kleedkamer klederen halen voor deze pelgrims".

Dus ging zij en haalde witte klederen en legde die voor hen neder. Toen gebod hij, dat zij daarmee bekleed zouden worden. Het was fijn linnen, wit en helder. Toen de vrouwen zo sierlijk waren uitgedost, zagen zij elkander vol

eerbied aan, want zij konden aan zichzelf niet de heerlijkheid waarnemen die zij aan elkander zagen. Zij begonnen dus de één de ander uitnemender te achten dan zichzelf. „Gij zijt veel schoner dan ik", zei de één; „gij zijt veel bevalliger dan ik", zei de ander. Ook de kinderen waren verbaasd over hetgeen aan hen geschied was.

Nu gebod Uitlegger één van zijn dienstknechten, Stoutmoedig genaamd, zijn zwaard, helm en schild te nemen, en zeide tot hem: „Geleid deze mijn dochters naar het paleis *Liefelijkheid*, hun volgende rustplaats".

Hij gordde dus zijn wapenen aan en ging voor hen uit, nadat Uitlegger hun Gods zegen had toegewenst en de gehele familie hen met vele goede woorden uitgeleide had gedaan. Nu gingen zij op weg en hieven het lied aan:

Hoe werden oog en oor verkwikt,
Ten tweede rustplaats ons beschikt,
Door dingen, die veel honderd jaren,
Voor anderen verborgen waren.

De vuilnisharker en de spin,
De hen, het kieken, 't al heeft zin;
Ze geven nutte lessen, wenken,
Mocht ik er aandacht maar aan schenken.

De slachter, als de tuin in 't veld,
't Roodborstje dat de spin beknelt,
De boom, inwendig gans vergaan,
Hoe doen zij ernstig mij verstaan,

Dat 'k toch naar waken, bidden streef,
Dat ik oprecht van harte leef,
God dien met beving alle dagen,
Gewilliglijk Zijn kruis moog dragen.

Met waardering spreken de zangers van het zo leerzame en het daarom onvergetelijke huis van Uitlegger. Daar werd van zijn vriendelijkheid en onderwijs genoten.

Nijkerk

R. Kok

God spreekt in het laatste hoofdstuk over de volharding der heiligen. In de taal, die de vreeze des Heeren verstaat, wordt daar telkens van getuigd. Slechts een enkel voorbeeld: „Alzo verkrijgen zij dan dit niet door hun verdiensten of krachten, maar uit de genadige barmhertigheid Gods".

Schort het daar vaak niet aan in de prediking van vandaag? Vele klachten worden gehoord op allerlei erf, die in deze richting gaan. Ook in het midden van onze kerken wordt die klacht vernomen. Het lijkt wel in sommige prediking alsof zalig-worden geen wonder meer is, maar de meest vanzelfsprekende zaak. Hier en daar hoort men spreken over een prediking-van-de-mens-uit. Dan wordt de lijn van boven naar beneden niet allereerst getekend, dan wordt Jezus niet gepredikt als een Borg van een zondaarsvolk, Die de deugden Gods verheerlijkt en zó alleen zaligt. Heus, wij spreken hier niet over onwerkelijkheden. Ook niet uit lust om dit te openbaren. Het is — dacht ik — openbaar genoeg en het raakt de eer van God, die zo bijzonder spreekt in het zalig-worden van een arm zondaar.

Onze tijd is vervuld van de mens. De mens en zijn kunnen, zijn machtige prestaties staan in het middelpunt. Nooit is er in een verloren wereld plaats voor God geweest. Maar in deze tijd van welvaart en materialisme komt dit nog meer uit. En het is zo bedroevend, dat die geest zich doet kennen tot in de prediking in het midden van de kerk.

Ds. Hendrik de Cock schreef niet voor niets na zijn bekering juist over de Dordtse Leerregels aan zijn vroegere leermeester Prof. Hofstede de Groot. Zij waren in zijn prediking gaan leven door Gods genade. En die klanken zijn in de prediking in onze kerken in het verleden toch altijd gehoord. Die prediking sloeg aan in het hart van hen, die alleen zalig kunnen worden in de verheerlijking van Gods deugden.

Die prediking hebben we vandaag nodig, hoeveel of er ook verandert. Die moet tot ons allen spreken en wordt gezocht door degenen, die de Heere in waarheid vrezen. Nauw daarmee verbonden spreekt een ander element. Laten we dat echter bewaren voor de volgende maal.

D. Slagboom

De Dordtse leerregels en de prediking 3

In de leerregels van Dordt leeft de prediking. We hebben het gezien hoe grote plaats de prediking inneemt in al de artikelen. We zouden het ook andersom kunnen zeggen: in de schriftuurlijk-bevindelijke prediking leeft de waarheid van dit belijdenisgeschrift. Graag willen we dan één woord beklemtonen, namelijk *leeft*.

Wellicht denkt, deze of gene, dat het voldoende is als bepaalde gedeelten van deze belijdenis in de preek worden aangehaald of allerlei waarheden uit deze belijdenis gedurig rondom de tekst worden genoemd. Maar al te veel is er zo gepreekt. In de latere tijd, ná de Dordtse Synode, zijn er veel predikanten geweest, die heel orthodox in hun preken van de overeenstemming met Dordt blijk gaven, maar door hun dorre bediening het volk van zich vervreemdden. Terecht is daartegen door de mannen van de Nadere Reformatie opgekomen. En dit soort preken is nog niet verdwenen.

Echter is dit in strijd met het karakter van de prediking zelf. In feite wordt er zo niet gepreekt, maar meer een opsomming van allerlei waarheden gegeven. En dat is geen bediening des Woords. Het is ook in strijd met de belijdenis zelf. Daarin klinkt Gods Woord door en het hart van Gods kerk spreekt erin. Nooit moet de stem van de belijdenis een aparte worden in enige preek. Maar wél klinkt die stem mee, zodat bepaalde elementen niet verwaarloosd kunnen en mogen worden.

Voor wie dit verstaat, is het niet moeilijk om uit de leerregels enige wezenlijke trekken voor de bediening des Woords aan te wijzen. Het element dat wel het meest op de voorgrond treedt, is het verheerlijken van God en Zijn deugden in het zalig-worden van een zondaar. Hoe onmisbaar is dat in de bediening van Gods Woord.

Bij de remonstranten kwam de eeuwenoude

strijd uit van de mens, die iets wil zijn tegenover God. Zij brachten in de leer van het voor-gezien geloof uiteindelijk iets menselijks in rekening. En daar tegenover komen de Dordtse leerregels met het enkel verheerlijken van God in de zaligheid.

Gods deugden worden verheerlijkt in de belijdenis van het verkiezend welbehagen. Het lijkt wel of iedere zin in het eerste hoofdstuk wil laten schitteren de grootheid van Gods ontferming tot eer van Zijn Naam. God krijgt in alles de eer. Niet de eer aan degene, die gelooft, maar aan God, Die verkoren heeft: „De oorzaak van deze genadige verkiezing is eniglijk het welbehagen Gods". God krijgt ook de eer in het toebrengen van de Zijnen.

En diezelfde lijn loopt door al de artikelen heen. Het is niet moeilijk om die aan te wijzen. Het artikel over de dood van Christus enz. begint met de lofprijzing van Gods deugden: „God is niet alleen ten hoogste barmhartig, maar ook ten hoogste rechtvaardig". En als het gaat over de grens van de voldoening van Christus dan wordt God verheerlijkt: „want dit is geweest de gans vrije raad, de genadige wil en het voornemen Gods des Vaders, dat de levendmakende en zaligmakende kracht van de dierbare dood Zijns Zoons zich uitstrekken zou tot alle uitverkorenen, om die alleen met het rechtvaardigmakend geloof te begiftigen...."

Terecht schrijft Ds. T. Bos („Dordtse Leerregelen 1915"): „Vóór wordt gesteld de wil des Vaders. Wie dat niet doet, komt de eer van God te na..."

Luister eens naar hoofdstuk 3 en 4 van des mensen verdorvenheid enz.! God wordt verheerlijkt. „Hetgeen dan noch het licht der natuur, noch de wet doen kan, dat doet God door de kracht des Heiligen Geestes". De drieënige God verheerlijkt Zijn genade in een zondaar, die Hij bearbeidt ten leven.

En dan is het heel bijzonder, zoals de eer van

Het kiesrecht der gemeente

3.

Daar is ook nog een praktische kant aan het besluit van de Synode.

De Synode heeft uitgesproken, dat bij de verkiezing van ambtsdragers door de gemeente ook die wijze van verkiezing kan worden gevolgd, waarbij de zusters van de gemeente, die tot het Avondmaal zijn toegelaten, aan de verkiezing deelnemen.

Men is uiteraard tot deze uitspraak gekomen, omdat volgens het oordeel van de Synode de Schrift geen nauwkeurige aanwijzingen geeft voor de verkiezing van ambtsdragers. Nu kan zulk een wijze worden gevolgd, dat de vrouwen ook aan de verkiezingen deelnemen. Dit houdt in o.m., dat het ook anders kan. In feite is elke kerkeraad vrij te handelen naar eigen inzicht.

De verwarring wordt in de Chr. Geref. Kerken al groter. Men is vrij naar eigen oordeel de Statenvertaling of de nieuwe vertaling te gebruiken (ik spreek mij hierover niet uit, omdat dit onderwerp niet aan de orde is) en nu is men plaatselijk eveneens vrij de vrouwen aan de stemming te doen deelnemen of ook niet. De beslissing ligt bij de kerkeraad. Maar in de praktijk zal dit heel wat moeite en moeilijkheden met zich meebrengen. De onrust en de verwarring zal al groter worden. Ik noem een paar voorbeelden ter illustratie.

Een gezin behoort tot nu toe tot een gemeente, waar men de vrouwen het stemrecht heeft gegeven. De vrouw (misschien vrouwen, omdat er volwassen dochters in dat gezin zijn) heeft (hebben) al sinds jaren gestemd. Trouw

ging zij met haar man naar de „gemeente”-vergaderingen en gaf door te stemmen haar oordeel te kennen (besloot mee wie ambtsdragers van de gemeente zouden zijn). Dit gezin verhuist naar een andere gemeente, waar men de vrouwen *niet* toelaat hun stem uit te brengen. Wat nu? Op zijn minst grote moeite zowel voor de kerkeraad daar als voor de betreffende vrouw, zelfs voor het gehele gezin. Zullen die bewuste broeder en zuster gaan protesteren? Zullen zij hun bezwaren gaan indienen bij de kerkeraad? Zullen zij, als zij met hun bezwaren afgewezen worden, zich gaan beroepen op de classis? Wat zal die classis gaan doen? De kerkeraad is immers *vrij* en is allerminst verplicht de vrouwen tot stemmen toe te laten? Vermoedelijk gevolg: het gezin probeert ergens elders (in een andere kerk) onderdak te krijgen. Het omgekeerde zal eveneens plaats vinden straks.

Men meent beslist tegen het vrouwenkiesrecht in de kerk te moeten zijn. Zoals ik al opgemerkt heb, meen ik zelf er ook tegen te moeten zijn, al hebben wij hier in eigen kerk, Gode zij dank, niet met deze zaak te doen. Men komt door verhuizing in een gemeente terecht, waar men dat kiesrecht *wel* kent. Er tegen protesteren? Bezwaren indienen bij de kerkeraad? De kerkelijke weg gaan volgen, zoals men dat noemt? Maar bij voorbaat weet men al wat de uitslag zal zijn. De Synode heeft gesproken. Het licht is opgegaan. Ondanks veel geestelijke armoede, vervlakking en verschraling, zijn we wat de zaak van het kiesrecht betreft toch rijker geworden(?).

Nog een ander voorbeeld. Een predikant, die tegen het vrouwenkiesrecht is en ook in een gemeente staat, waar men dat kiesrecht niet heeft, krijgt een beroep. Hij zal nu wel eerst moeten gaan vernemen of die gemeente, waar hij beroepen is, ook het vrouwenkiesrecht heeft. Is dit inderdaad het geval, kan hij dan dit beroep wel aannemen? Is het voor hem mogelijk zulk een gemeente te dienen? Of zou hij, zodra hij bevestigd is en intrede gedaan heeft, moeten gaan protesteren tegen wat naar zijn overtuiging tegen Schrift en belijdenis is?

Of moet hij zo ruim van hart zijn, dat hij hoewel zelf een grote tegenstander zijnde, toch gaat aanvaarden, dat ook vrouwen stemmen?

Ik las ergens, dat een predikant gezegd moet hebben, dat de Chr. Geref. Kerken wel erg klein worden voor hem. Dat gezegde is hem nog al kwalijk genomen. Best mogelijk, dat het niet helemaal juist is geweest. Maar als ik alles zo naga en door mij heen laat gaan wat ik hierboven onder meer opmerkte, dan kan ik zo'n uitdrukking toch inderdaad wel begrijpen. Voor menige predikant wordt, men kan het draaien en keren zoals men wil, men kan het goedkeuren of afkeuren, maar voor menige predikant worden de Chr. Geref. Kerken toch wel klein. Hij zal op vele plaatsen niet kunnen „staan”. En omgekeerd zullen vele gemeenten eerst wel terdege gaan informeren wat soort van vlees zij in de kuip hebben, of die en die predikant ook tegen het vrouwenkiesrecht is, ja dan neen.

Men kan min of meer plotseling, ongewild en ongedacht voor wonderlijke dingen komen te staan. Een predikant gaat „uit preken”, dient dus ergens een andere gemeente. De kerkeraad wil een verkiezing houden na de dienst. De vrouwen zijn, zoals ter plaatse daar gewoonte is, ook aanwezig. De dienende predikant wordt gevraagd de leiding der vergadering te hebben. Maar de man is tegen het vrouwenkiesrecht. Wat moet hij doen? Weigeren de vergadering te leiden? Of onder protest toch aanwezig zijn? Er zouden nog heel wat vragen aan toegevoegd kunnen worden. Ik zal dat niet doen. De praktijk zal uitwijzen, dat op menige plaats de moeilijkheden zullen vermenigvuldigen. De bezorgdheid en de onrust nemen toe. Is er geen reden voor bezorgdheid? Men mag wel ziende blind en horende doof zijn als men dat ontkent. Ik geloof niet, dat de Synode deze kant op had moeten gaan. Ik wees er destijds op, dat naar mijn mening de Schrift geen grond biedt voor dit stemrecht. En als dan de Schrift hierin in elk geval

geen nauwkeurige richtlijnen trekt, was het dan op zijn minst niet wijs geweest om deze zaak te laten rusten? Te meer, omdat we bitter weinig bespeuren van het werk des Geestes, van de bediening der genade Gods uit en door Christus, Die Zichzelf verheerlijkt in het hart des mensen. Ik ben zo erg bang, dat men het horizontale wil zonder eerst en vooral de nadruk te leggen op het vertikale. De ervaring van vele jaren spreekt heus bij mij wel een goed woordje mee, en ook de liefde tot de Heere en Zijn kerk. Waarmee ik niet beweer, dat anderen, die van mening met mij verschillen, geen liefde tot God en Zijn Koninkrijk zouden hebben. Maar daarom is er zoveel dat ik niet meer begrijp of niet meer „verteren” kan.

T.

N.B. Het was de bedoeling geweest, dat dit artikel reeds was geplaatst in no. 8, in aansluiting met de vorige artikelen, die opgenomen zijn in de no.'s 6 en 7.

B.

Voor de jeugd

Beste jongelui!

Het is al weer enkele weken geleden, dat we achter de schrijfmachine hebben gezeten om met jullie in contact te treden. Dat komt vanwege de vakanties. Dat er toch iedere keer weer een stukje voor jullie in „Bewaar het Pand” heeft gestaan, zit hem hierin dat we wat vooruit hadden gewerkt.

De vakanties zitten er nu voor een groot gedeelte weer op. De meesten zullen het al wel gehad hebben. En hoe hebben we het gehad? Een algemene vraag is in deze tijd, als men iemand, na hem een poosje niet gezien te hebben, weer ontmoet: En heb je een fijne vakantie gehad?

Ik moet eerlijk zijn, jongens en meisjes, en jullie vertellen dat ik deze vraag nog niet eens zo gemakkelijk te beantwoorden vind. O zeker, het ja-woord is gauw gegeven. We hadden mooi weer, we verkeerden in een prachtige omgeving, we genoten een goede gezondheid, we hadden het best van eten en drinken, enz.

Maar je gevoelt: met dat al blijven we zo aan de buitenkant van het leven hangen. En ik zeg niet, dat je het bovenstaande versmaden moet. Integendeel, je mag het goede, dat God op het terrein van het natuurlijke leven geeft, waarderen, ja je moet het zelfs waarderen. Maar kijk, ik blijf altijd maar met de vraag zitten: Waar blijven we met al deze weldaden?

De wereld heeft ze ook en deze misbruikt ze om het „vlees” te dienen. Dat is ook een punt wat reeds in de eerder en meer gemelde brief ter sprake kwam. Velen kennen geen eer of schaamte meer. Dat neemt jaar op jaar onstellender vormen aan. Ik wil echter hier weer niet mee beweren, dat de mensen nu slechter zijn dan vroeger. Want dezelfde zonden hebben alle eeuwen door in het hart van de mens geleefd. Ieder, die zijn eigen hart kent, zal dit beamen. Maar al leefden al die dingen van zedeloosheid en wat dies meer zij, vroeger ook in des mensen hart, het kwam op het brede terrein van het leven nog niet zo tot openbaring in bijna-naaktloperij en dergelijke. Doch tegenwoordig komen al deze dingen steeds meer tot openbaring. Wat men vroeger nog liet uit schaamte voor de omgeving vaak, dat doet men nu zonder blikken of blozen. Ik hoop, en dan ga ik op dit onderwerp niet verder in, dat onze jonge mensen voor deze tijdgeest, die een geest van zedeloosheid en losbandigheid is, bewaard zijn gebleven en nog zullen bewaard blijven.

Houdt ten deze altijd maar voor ogen, dat niet de publieke mening, via radio en t.v., de toon aan moet geven, maar dat het altijd nog Gods Woord is, dat richtinggevend is. Waarmede zal dan de jongeling (het meisje is hier niet van uitgesloten) zijn pad zuiver houden? Alleen als hij (zij) het houdt naar Uw Woord. En in dat Woord staat ook geschreven: En verzorgt het vlees niet tot begeerlijkheden. Ik dacht, dat deze uitdrukking zonder meer duidelijk is. We hopen dus dat de weldaden van vakantie,

mooi weer e.d., door jullie niet zijn misbruikt, maar dat ze goed zijn gebruikt. En wanneer doen we dat nu? Dan, als de Heere daartoe Zijn genade verleent. Want anders kan het wezen, dat we recht en lijnig door het leven zijn gegaan, dat niemand iets op ons aan te merken heeft en dat men toch voor zichzelf zeggen moet: En zo het eigenlijk zou moeten zijn, zo is het niet. Want ik heb mijn God niet ontmoet. Ik ga dor en ledig over de aarde. Dan lijkt het wel of alles „met vakantie” is. Je hebt dan wel vakantie — rust voor het lichaam — maar de rust der ziel wordt gemist. En dat kan een vakantieganger nog wel eens onrustig maken. Gelukkig als hem dit dan uit mag drijven naar de Heere, met belijdenis van zonde en schuld. Want van de ellende, waarin men zich dan bevindt, kan men nooit God de schuld geven, doch men zal altijd zichzelf de schuld moeten geven. Als men zó bij de Heere terecht mag komen, in oprechtheid des harten, dan betoont de Heere geen land van uiterste duisternis te zijn, noch een dorre woestijn, maar dat Hij nabij is al degenen, die Hem aanroepen. Want dan doet Hij een gans schuldig zondaar Zijn genade weer beleven, door uit Zijn Woord en door Zijn Geest tot het hart te spreken woorden van heil en vrede. Dan komt zulk een ziel weer tot „rust”. Ja, dan mag men rusten in God. Dat is niet nietsdoen, maar dat is zich in de Heere verblijden. Dat is al Zijn deugden groot maken. Dit te mogen doen zijn de beginselen van de eeuwige rust. De voorsmaken van het hemelleven. Men rust dan een ogenblik van de zonden. Men laat dan alle boze werken varen. Daar is dan geen plaats voor in het hart. Want de Heere heeft het ingenomen.

Er zijn er onder jullie, die daar geen vreemdeling van zijn. Dat is me uit de korrespondentie gebleken. En dat heeft mijn ziel verwikt. Soms denk ik wel eens, als ik bezig ben met aan jullie te schrijven: zou ik voor de jonge mensen niet te hoog mikken? Want men kan van zekere zijde de opmerking nogal eens horen: Je moet de jonge mensen van vandaag niet zulke „zwarte” kost voorhouden. Dat kunnen ze niet verteren.

Doch de praktijk leert dat het anders is. En als er werk des Heeren in het hart is, ook bij jonge mensen, dan laat zich dat niet verloochenen. Openbaar wordt dan, dat de Heere in het toebrengen van een zondaar, al zijn de wegen verschillend, een onveranderlijk God is. Dit bleek mij gisteren, toen ik een brief kreeg van iemand, die ook altijd met instemming ons blad leest, een jong mens hoor, die schreef, dat het voor haar een wonder is, dat de Heere nog een zondag geeft, waarin we op mogen gaan naar Zijn huis, om Zijn Woord te horen. Want hoe velen zijn daar van verstoken. En wij hebben het toch ook niet verdiend. Het is genade van God, dat Hij ons dit nog geeft. Zo schreef ze. En met recht. Er kunnen tijden zijn in het leven, dat het zo beleefd wordt. Dan hunkert men naar de zondag. Dan leeft er echt in het hart: Hoe branden mijn genegenheiden; om 's Heeren voorhof in te treën. Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen. Mijn hart roept uit tot God, Die leeft, en aan mijn ziel het leven geeft. Dat zijn de slechtste tijden niet. Als men dan zo biddend op mag gaan, dan laat de Heere onder de bediening zich niet onbetuigd. Dat heeft ze mogen ervaren. Men krijgt dan goede gedachten van de Heere. En van zichzelf kan men geen goed denken. Want zij is er achter gekomen, dat ze van nature niet alleen niet wil, maar ook niet kan. Begrijp het goed: de onwil voorop. Er zijn er, die zo graag de onmacht voorop zetten. Dan zegt men: Ik kan niet. En men blijft dan met dat al rustig in de dood verkeren. Men zegt het dan maar zo, omdat anderen het ook zo zeggen. Doch men heeft het nog nooit van boven geleerd. Men gaat zijn dodelijke onmacht onder de zonden beleven, als men door genade een hart gekregen heeft, dat de Heere vrezen wil. En dan wordt het een oorzaak van smart, dat men dat nu niet kan. Doch dan is de beleefde onmacht geen zaak om zich achter te verschuilen, neen, dan wordt men daardoor des te meer geprikkeld om het bij de Heere te zoeken. Dan doet

men een beroep op des Heeren Woord, zeggende: Heere, U hebt het toch Zelf gezegd: Doe uw mond maar wijd open en Ik zal hem vervullen. Men kan dan niet nalaten om bij de Heere gedurig aan te kloppen. Men bidt dan zonder ophouden. Echt naar de Schrift. En de Heere laat Zich dan niet onbetuigd. Zou Hij het zeggen en niet doen? Spreken en niet bestendig maken?

Ik zou wel heel veel uit die brief willen overschrijven. Maar mijn blad raakt weer vol. Alleen dit nog. Aan het einde schreef ze: „Iedereen gun ik het leven, dominee. Als nu het zoeken van God al zo zalig is, o dominee, wat zal het dan zijn, eeuwig tot Zijn eer te mogen zingen en Hem nooit meer verdriet aan te doen. Uit genade mag ik zeggen, met Petrus: Heere, U weet alle dingen. U weet dat ik U liefheb, maar..... omdat Hij mij eerst heeft liefgehad”.

Ik geloof het, beste vriendin. Houdt in uw weg het oog maar op de Heere gericht. Want die Man zal niet rusten, voordat Hij alles vol-eind heeft.

Laat een ieder het van Hem verwachten. Hij beschaamt niet.

Jullie aller vriend

Ds. H. C. v.d. Ent

Kerkelijke berichten

AFSCHEID DS. TANIS VAN DE GEMEENTE VAN BARENDRECHT

Zondag 10 augustus was voor de gemeente van Barendrecht een betekenisvolle dag. Nadat Ds. M. C. Tanis, de herder en leraar van die gemeente, in de morgendienst van Hemelvaartsdag aan de gemeente had meegedeeld, dat hij de roeping naar de gemeente van Sliedrecht-Centrum had aangenomen, heeft deze gemeente zich kunnen instellen op het afscheid, dat zondag j.l. plaatsvond.

In de morgendienst van deze zondag vond de bediening van het Heilig Avondmaal plaats. Het was Hosea 14 : 6 waarover in dat uur de predikatie ging: „Ik zal Israël zijn als de dauw; hij zal bloeien als een lelie, en hij zal zijn wortelen uitslaan als de Libanon”.

In het middaguur was het kerkgebouw tot meer dan de laatste plaats bezet. Niet dat deze gemeente anders van ontrouw in de opkomst beticht kan worden, maar voor deze dienst, waarin Ds. Tanis voor het laatst als herder en leraar voorging, bestond zeer grote belangstelling.

De tekst, waaruit de inhoud van de predikatie werd ontleend, was 2 Thess. 3 : 16: „De Heere nu des vredes Zelf geve u vrede te allen tijd in allerlei wijze. De Heere zij met u allen”. Boven het woord, dat hij naar aanleiding hiervan sprak, schreef Ds. Tanis: De Heilsvorst zij met u allen. Een woord waarin hij duidelijk tot uitdrukking bracht, dat het in deze voorbijgegangene negen jaar niet is gegaan om mensen, niet om verhoudingen, die in het menselijke vlak liggen, maar om deze Heilsvorst alleen. Van dit weten getuigt ook de psalm waarmee de dienst aanving (Ps. 74 : 12, 15): „Hoe menigmaal hebt G' ons Uw gunst betoogd”, en „Gij evenwel, Gij blijft Dezelfd' o Heer”.

Na het uitspreken van de predikatie richtte Ds. Tanis zich in een persoonlijk woord tot de kerkeraad, de gemeente, de afgevaardigden, de verenigingen, katechisanten en enigen die als lid van de gemeente nauw betrokken zijn met de arbeid daaraan verbonden.

Na het gebed antwoordde ouderling Van Gelder hierop namens kerkeraad en gemeente en Ds. P. Roos, namens de classis Rotterdam als konsulent.

Voor de kansel staande, drukten mevrouw en Ds. Tanis alle aanwezigen de hand, waarna deze negen-jarige arbeid was afgesloten.

Ontroerend was het toen de gemeente haar scheidende herder en leraar toezong wat ouderling Van Gelder opgaf:

De Heer' zal u steeds gadeslaan,
Opdat Hij in gevaar
Uw ziel voor ramp bewaar;
De Heer', 't zij g' in of uit moogt gaan
En waar g' u heen moogt spoeden,
Zal eeuwig u behoeden.

De gemeente van Barendrecht is herderloos. Moge zij veel leven bij de woorden aan het einde van deze dienst aangeheven:

Gij zijt mij Heer' ter schuilplaats in gevaren,
Gij zult mij voor benauwdheid trouw bewaren.

J.

SLIEDRECHT-CENTRUM

Woensdag 20 augustus j.l. ontving de gemeente van Sliedrecht-centrum in Ds. M. C. Tanis weer een eigen herder en leraar, slechts enkele maanden nadat Ds. C. Smits afscheid van haar genomen had wegens vertrek naar Clifton, U.S.A.

's Middags bevestigde Ds. H. C. van der Ent van Katwijk aan Zee zijn kollega en vriend Ds. Tanis in het ambt. Ds. Van der Ent had tot tekst Openbaring 1 : 12b, 13a, 16a en 20b en sprak over: Het gezicht van Johannes.

1. op de kerk;
2. op de Zoon des mensen;
3. op de dienaren.

Plechtig klonk het uit de mond van Ds. Tanis, toen de vragen gesteld waren: Ja ik, van ganser harte. De gemeente zong haar nieuwe herder en leraar toe de zegenbede uit Psalm 134 : 3. Waren er bij de bevestiging vele honderden aanwezig, bij de intrede van Ds. Tanis des avonds was het grote kerkgebouw overvol. Ds. Tanis sprak over Romeinen 6 : 23 en had als hoofdedachte: De boodschap Gods aan de gemeente, die spreekt van:

1. een ontzagelijke werkelijkheid;

2. een onuitspreklijke rijkdom.

Vele toespraken van en tot Ds. Tanis volgden op de prediking. Ouderling De Heer sprak namens de kerkeraad en liet toezingen Psalm 119 : 9, in verband met de gelegenheid even gewijzigd.

Er waren vele belangstellenden uit Barendrecht en andere gemeenten, kollega's, vrienden en vele anderen. Het was een goede dag. Er was stof genoeg om dankbaar naar huis te gaan vanwege de daden des Heeren.

N.B. Intussen is Ds. Smits met zijn arbeid te Clifton begonnen. Op dinsdag 15 juli j.l. bevestigde Ds. J. Tamminga van Grand Rapids hem in het ambt te Clifton. Ds. Tamminga sprak over: Predik het Woord. Dezelfde dag verbond Ds. Smits zich aan zijn nieuwe gemeente met de woorden van Johannes de Doper: Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt. We hoorden tijdens ons verblijf in Canada uit de mond van verschillende, die er bij tegenwoordig waren, dat het goed was daar te zijn. We hadden gehoopt er zelf ook getuige van te kunnen zijn, maar dat bleek onmogelijk.

B.

Ingezonden

STICHTING REFORMATISCHE PUBLIKATIE

Bovengenoemde stichting schrijft o.a. het volgende:

Apartheid kenden wij tot heden in ons land niet, behalve de laatste jaren tegen een groep van onze bevolking, die nog vast wil houden aan de Bijbel, die de zondag nog wil eren, die hun kinderen nog wenst op te voeden – zij het met gebrek – in de vrede des Heeren. Tegen deze groep is op bepaalde momenten alles geoorloofd. Men mag in Nederland universiteiten bezetten, eigendommen ervan vernielen. Men mag voor 90 pct. naakt lopen, de grondslagen van ons volksleven ondermijnen door God-onterende en zedekwetsende toneelstukken en films te vertonen, enz., doch wee een voorganger of andere spreker, die het waagt deze zaken af te keuren.

Hij loopt grote kans voor de t.v., de radio en in grote delen van de pers uitgescholden te worden voor een huichelaar, zwartkijker e.d.

Geen wonder dan ook dat deze groep besloten heeft een eigen persorgaan in het leven te roepen, uitgaande van de Stichting Reformatorische Publikatie te Driebergen. De uitgifte hiervan verkeert in een ver gevorderd stadium. Reeds duizenden gaven zich op als abonnee, het wachten is alleen nog op een bepaald aantal aanvullende abonnees. U kunt ons helpen door zich heden op te geven als abonnee en is dit reeds geschied, dan nog enkele andere abonnees op te geven. Een ieder, die hierover meer wil vernemen, wordt verwezen naar de advertentie, elders in dit blad opgenomen. Dit artikel is geschreven omdat in één of meer persorganen, waar over de kerkdienst van Ds. Wisse geschreven is, het plan van een eigen persorgaan ter sprake is gekomen. Nog zij vermeld, dat deze aktie uitgaat van de gereformeerde gezindte (dus niet van kerken, doch wel van leden van kerken, o.a. van de Ned. Herv. Kerk, de Gereformeerde Gemeenten, de Chr. Gereformeerde Kerken, de Oud Gereformeerde Gemeenten, enz.).

Boekbespreking

De leerredenen van J.C. Philpot, 3e en 4e zestal. Uitgeverij G.J. van Horssen te Barneveld.

Dat er in deze tijd van vervlakking nog vraag is naar preken van Philpot laat ons wel zien, dat deze prediker zijn plaats blijft behouden.

En dat is te begrijpen. Philpot was een man, die door de Heere krachtadig geroepen werd en in de middellijke weg afgezonderd werd tot Zijn dienst.

Hij was met rijke gaven bedeeld en is in de praktijk van zijn leven geoefend. Zijn preken laten dit duidelijk zien. Wie heeft als hij in zijn prediking kunnen weergeven, wie de Heere is voor Zijn volk en aan welke strijd en duisternissen Gods kinderen onderworpen zijn? Daarom staat er veel in tot onderwijzing. Philpot heeft gezocht het werk Gods in de harten te laten uitkomen tegenover alles waarmee men niet voor de Heere kan bestaan.

Hij benadert zijn tekst steeds weer vanuit dit oogpunt. Hij let niet zo zeer op het verband, gaat niet diep op de verklaring in, maar let vooral op het nut, op het onderwijs, dat uit de tekst voortvloeit. Daardoor komt de tekst in zekere zin niet altijd tot zijn recht. Ook valt het op, dat Philpot zich nooit richt tot onbekeerde zondaren om hen op te wekken de Heere te zoeken en zich tot Hem te bekeren. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat zijn prediking daardoor voor onbekeerden onvruchtbaar was. Het is bekend genoeg, dat de Heere Philpot voor velen als een middel in Zijn hand heeft gebruikt tot bekering. Dit neemt niet weg, dat hij zich alleen richt tot Gods volk. Voor hen heeft hij een rijke boodschap van Gods vrije genade, waar ieder in elke stand van het leven zijn voordeel mee kan doen. Daarom spreken deze preken aan. Zij zijn al velen ten zegen geweest en we hopen van harte, dat zij ook in deze nieuwe uitgave voor velen tot een hand en voet mogen zijn op de weg des levens en dat zondaren door het lezen of horen lezen tot bekering komen. We bevelen deze preken daarom van harte aan.

Het gaat hier om het 3e en 4e zestal, samen in een gebonden deel verschenen. Het 1e en 2e zestal verscheen op dezelfde wijze en is nog verkrijgbaar. Er zullen nog 4 delen volgen. De prijs is f. 15,- per deel van 12 preken, bij intekening op alle 6 delen f. 13,95 per deel. De volgende delen verschijnen DV met een tussenpoos van ongeveer drie maanden. We zien met belangstelling uit naar de verschijning van de volgende delen. Nog een enkele opmerking. Er ontbreekt een inhoudsopgave. Dat achten we een tekort. Zo ontbreekt het overzicht. De uitgever zou goed doen, wanneer hij in het laatste deel een inhoudsopgave opneemt van alle preken die dan in de 6 delen zullen zijn verschenen. Wij geven hem vriendelijk in overweging dit te overwegen.

Doch God zij waarachtig, maar alle mens leugenachtig Rom. 3 : 4. Uitgave van L.W. Schippers, Bree 186, Rotterdam-24.

We menen niet beter te kunnen doen dan dat we uit de inleiding het volgende overnemen: „Wie de gang van zaken op het reformatorisch-kerkelijk erf volgt, zal ongetwijfeld opgemerkt hebben, dat daar nu ook het geschiedkundige van Gods Woord in het geding wordt gebracht. Dat in twijfel trekken van de werkelijkheid daarvan, zal wel zo oud als de Schrift zelf zijn, maar nu raakt het ook tot in de orthodoxe kringen.

De bedoeling van dit werkje is, de lezer te doen zien, dat de aanval die Professor Oosterhoff op het geschiedkundige van Genesis 2 en 3 richtte in zijn referaat van 5 juni 1968, alle grond mist.

Er zijn termen gebruikt, die door niemand op redelijke wijze nader zijn te verklaren; zoals: „symbolische werkelijkheid” en „geschiedbeschrijving van een bijzonder soort”. Termen die dus bij hermeneutiek (dit is de kunst om de Bijbel uit te leggen) beslist niet passen, omdat deze in plaats van duidelijkheid meer verwarring en duisternis brengen en de Schrift in een twijfelachtig daglicht stellen.

Dit is zeer bedroevend en er dreigt een groot gevaar voor de zuivere leer.

En nog temeer nu Prof. Oosterhoff zijn zienswijze onder reformatorische vlag tracht te brengen en het „Sola Scriptura” erbij steelt, als hij bij het verwerpen van de letterlijke interpretatie, zoals Paulus die voorstond, toch nog aandacht vraagt voor het Schriftgezag en opmerkt, dat de Schrift, maar ook niet anders dan de Schrift het voor het zeggen heeft.

Het is dus in naam rechtzinnig willen blijven maar metterdaad de ongelovige wetenschap laten zegevieren”.

Tot zover de inleiding van deze brochure. Aanleiding tot het uitgeven daarvan is het referaat, dat Prof. Oosterhoff op 5 juni 1968 hield op een konferentie van chr. geref. predikanten.

De heer Schipper is het met de zienswijze van Prof. Oosterhoff niet eens en schreef hem een brief, die hij later aan praktisch alle studenten, kandidaten en predikanten van onze kerken in stencil toezond. De brief van de heer Schipper staat nu in dit werkje. Eveneens een reactie daarop van Dr. M. Boertien en het antwoord van de heer Schipper. Verder een brief van Prof. Oosterhoff en het antwoord daarop van de heer Schipper.

De uitlatingen en zienswijze van Prof. Oosterhoff hebben niet alleen bij de heer Schipper verontrusting teweeggebracht, maar schier overal in onze kerken. Het is goed, dat de heer Schipper zijn geluid laat horen en daarin ook de mening van vele anderen weergeeft. Ook in ons blad is al geruime tijd de zaak, waarover het hier gaat, aan de orde gesteld in de artikelen van Ds. Slagboom over De waarheid van schepping en val. Daarom behoeven we hier niet verder op de brochure in te gaan. We wensen haar in veler handen.

De brochure kost f. 1,25 en is te verkrijgen bij de uitgever en bij de drukker W. J. Pieters te Oostburg.

B.

DORDRECHT

Ver. voor chr. onderwijs op reformatorische grondslag. Gevraagd voor zo spoedig mogelijke indiensttreding aan de Ds. Balthazar Lydiusschool voor mavo

LERAAR VOOR 29 LESSEN (of minder)

Gegadigden dienen te behoren tot de Geref. Gem., de Geref. Gem. in Ned., Chr. Geref. Kerk., Oud Geref. Gem., Ned. Herv. op Geref. grondslag.

Sollicitaties aan de sekretaris: L. Alderliesten, Keplerweg 54, Dordrecht. Telef. 01850-32069.

Inlichtingen bij de directeur:
C. J. Hartog, Valeriusstraat 3, Dordrecht.
Telefoon huis: 01850-36156.
Telefoon school: 01850-42020.

Stichting Reformatorische Publikatie Driebergen

wil met spoed komen tot de uitgifte van een

REFORMATORISCH DAGBLAD

dat ingaat tegen de geesten uit de afgrond van deze tijd, gegrond is op de Heilige Schrift en hard nodig is voor onze jeugd. Reeds duizenden gaven zich spontaan op. Het wachten is echter op nog meer abonnees voor een goed slagen van ons doel. Geeft u zich daarom nog heden op als abonnee en vraagt ook uw vrienden en familie om abonnee te worden. Aan u nu het antwoord door nog heden onderstaande strook in te zenden aan:

HEICOP 6, KOCKENGEM.

Naam	Woonplaats	Adres
.....		
.....		
.....		
.....		
.....		
.....		
.....		
.....		
.....		

Bovenstaande personen geven zich op als abonnee van de S.R.P.

Ter overname aangeboden: enkele

GELUIDSBANDEN

van predikaties van Ds. Lamain, Grand Rapids; Ds. Catsburg, St. Maartensdijk; Ds. Smits, v.h. te Sliedrecht; Ds. Van Leeuwen, Urk, en anderen. Tevens geluidsbanden met vertellingen kerkgeschiedenis.

G. Bouma,
Maatkampweg 104,
BAARN.